

U S N E S E N Í

Krajský soud v Praze rozhodl samosoudkyní JUDr. Věrou Šimůnkovou ve věci **žalobce: X. X.**, bytem X, X, zastoupen JUDr. Petrem Veselým, advokátem se sídlem Nerudova 348, Kadaň, proti **žalované Policii České republiky, Krajskému ředitelství policie Středočeského kraje**, se sídlem na Baních 1535, Praha 5, o žalobě proti rozhodnutí žalované o uložení blokové pokuty,

t a k t o :

I. Žaloba se **o d m í t á**.

II. Žádný z účastníků **n e m á p r á v o** na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Žalobce se žalobou doručenou Krajskému soudu v Praze (dále jen „soud“) dne 23. 2. 2017 domáhá vyslovení nicotnosti pokutového bloku série GD/2014, číslo D 2195901, vydaného Policií České republiky, Krajským ředitelstvím policie Středočeského kraje – oddělením Beroun podle § 84 zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o přestupcích“). Namítá, že na pokutovém bloku je u podpisu zasahujícího policisty uvedeno datum 11. 7. 2016, pokutový blok ale obsahuje i datum 14. 7. 2016. Není zřejmé, zdali a kdy ke spáchání přestupku došlo. Datum spáchání přestupku a datum vydání rozhodnutí jsou dle § 85 odst. 4 zákona o přestupcích nezbytnou náležitostí rozhodnutí o blokové pokutě. Pokutový blok trpí vadou, která ho činí vnitřně rozporným. Rozhodnutí o uložení blokové pokuty je tak nicotné ve smyslu ustanovení § 77 odst. 2 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“).

Žalobce k výzvě soudu zaslal scan předmětného pokutového bloku a upřesnil, že se o jeho existenci dozvěděl až z výpisu bodového hodnocení řidiče ze dne 13. 10. 2016, který na toto rozhodnutí pouze odkazoval, ale neobsahoval jej. Pokutový blok mu dosud doručen nebyl.

Soud uvádí, že z části 5. pokutového bloku („přestupkové jednání – doba, místo a popis“) vyplývá, že jednání se žalobce dopustil dne 14. 7. 2015. V části 10. pokutového bloku je u potvrzení převzetí části A bloku uvedeno rovněž datum 14. 7. 2015 a následuje podpis žalobce.

Předně soud konstatuje, že žalobce v žalobě vytýká pokutovému bloku pouze formální nedostatky – uvedení rozdílných dat a domáhá se vyslovení nicotnosti. Svůj podpis na pokutovém bloku však nezpochybňuje.

Pro správní soudnictví a v něm uskutečňovaný soudní přezkum rozhodnutí správního orgánu je uplatňován požadavek (zásada) subsidiarity a minimalizace zásahů soudů do správního řízení. Jak již obecně stanoví § 5 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), domáhat soudní ochrany se lze ve správním soudnictví jen v těch případech, kdy před tím navrhovatel (žalobce) využil (vyčerpal) řádné opravné prostředky ve sféře veřejné správy. Tyto opravné prostředky musí být uplatněny a musí o nich být rozhodnuto dříve, než se účastník obrátí na soud. Stanovení této podmínky

bezpochyby do jisté míry omezuje přístup k soudu, s ohledem na zásadu subsidiarity však nikoli svévolně a bezdůvodně. V jejích intencích jde o následnou soudní kontrolu rozhodnutí veřejné správy a o následné poskytnutí soudní ochrany dotčeným veřejným subjektivním právům žalobce. Obecně řečeno, systém opravných prostředků na úrovni veřejné správy, včetně požadavku na jejich předchozí uplatnění, má sloužit k tomu, aby veřejná správa sama mohla napravit svá případná pochybení, a aby se k soudu dostaly jen ty případy, které veřejná správa sama řešit již nemůže. Zakládá se tím podmíněnost soudního přezkumu přezkumem správním.

Blokové řízení je specifickým druhem řízení, ve kterém lze přestupek projednat uložením pokuty, jestliže je spolehlivě zjištěn, nestačí domluva a obviněný z přestupku je ochoten pokutu zaplatit (§ 84 odst. 1 zákona o přestupcích). Výsledkem blokového řízení je uložení pokuty pachateli přestupku, přičemž nemůže-li pokutu zaplatit na místě, vydá se mu blok na pokutu na místě nezaplacenou. Uložením pokuty v blokovém řízení je řízení o přestupku skončeno a proti uložení pokuty v blokovém řízení se nelze odvolat. Uložení pokuty v blokovém řízení představuje akt vydaný příslušným správním orgánem s cílem autoritativně zasáhnout do právních vztahů osoby obviněné z přestupku jako účastníka řízení o přestupku. Jde tedy o rozhodnutí mající podobu individuálního správního aktu.

Pokud soudní řád správní označuje za nepřipustnou žalobu proti správnímu rozhodnutí, vůči němuž žalobce nevyčerpal řádné opravné prostředky [§ 68 písm. a) s. ř. s.], tím spíše (a *minori ad maius*) musí být nepřipustná žaloba proti rozhodnutí (zde: rozhodnutí o uložení pokuty v blokovém řízení podle § 84 zákona o přestupcích), které bylo vydáno v důsledku souhlasu žalobce, a tedy jeho vědomého rozhodnutí, že přestupek nebude projednáván ve správním řízení ani v prvním stupni řízení, jehož předmětem by bylo skutkové i právní posouzení jeho jednání. Není tedy rozhodující, že proti uložení pokuty v blokovém řízení nejsou přípustné opravné prostředky, jichž by bylo možno využít (§ 84 odst. 2 zákona o přestupcích). Rozhodující je, že žalobce nevyužil opravné prostředky v řízení o přestupku, jež mohlo být z jeho dispozice vyvoláno, a to proto, že nevyvolal ani samotné řízení v prvním stupni. Jde tak o situaci, kdy žalobce skutečně nevyčerpal všechny opravné prostředky v řízení před správním orgánem, které jsou právními předpisy připuštěny. Podle konstantní judikatury Nejvyššího správního soudu je proto podle ustanovení § 68 písm. a) s. ř. s. nepřipustná žaloba proti rozhodnutí o uložení pokuty v blokovém řízení podle § 84 a násl. zákona o přestupcích (viz rozsudky ze dne 29. 12. 2004, č. j. 6 As 49/2003 - 46, ze dne 22. 1. 2010, č. j. 5 As 65/2009 - 39, ze dne 15. 1. 2009, č. j. 2 As 89/2008 - 54, a ze dne 25. 10. 2007, č. j. 4 As 27/2006 - 72).

V rozsudku ze dne 3. 6. 2010, č. j. 2 As 10/2010 - 22, dospěl Nejvyšší správní soud k závěru, že se i vůči nicotnému rozhodnutí lze ve správním soudnictví domáhat ochrany práv jen po vyčerpání zákonem stanovených řádných opravných prostředků v řízení před správním orgánem, za něž je možné považovat i odvolání.

Rozšířený senát Nejvyššího správního soudu pak v usnesení ze dne 12. 3. 2013, č. j. 7 As 100/2010 - 65, vyjádřil právní názor, že v odvolacím řízení lze rozhodnutí správního orgánu prvního stupně zrušit postupem podle ustanovení § 90 odst. 1 písm. a), příp. b) správního řádu, i z důvodů uvedených v ustanovení § 77 odst. 1 a 2 správního řádu. Zrušení rozhodnutí správního orgánu prvního stupně z důvodu nicotnosti je odvolací správní orgán povinen vyjádřit ve výroku svého rozhodnutí. Podmínkou přípustnosti žaloby, jejímž jediným důvodem je tvrzená nicotnost rozhodnutí správního orgánu prvního stupně či rozhodnutí o odvolání, je vyčerpání řádných opravných prostředků v řízení před správním orgánem ve smyslu ustanovení § 68 písm. a) s. ř. s. Ustanovení § 68 písm. c) s. ř. s. je obsoletní a nemůže být ani v případě takové žaloby důvodem pro její odmítnutí. Ani žalobu, jejímž jediným důvodem je tvrzená nicotnost rozhodnutí, však nelze podat kdykoliv. Počátek lhůty pro její

podání je určen dnem, kdy bylo rozhodnutí vydané v odvolacím řízení žalobci oznámeno, nikoliv dnem, v němž mu byl oznámen úkon správního orgánu ve věci prohlášení nicotnosti podle ustanovení § 77 a 78 správního řádu. Žaloba, jejímž jediným důvodem je tvrzená nicotnost rozhodnutí o uložení pokuty v blokovém řízení postupem podle ustanovení § 84 a násl. zákona o přestupcích, je nepřipustná podle ustanovení § 68 písm. a) s. ř. s.

Je-li žalobce přesvědčen o nicotnosti rozhodnutí vydaného v blokovém řízení, je oprávněn namítat tuto nicotnost v navazujících řízeních, ve kterých má být toto rozhodnutí exekucním titulem nebo podkladem pro další úkon správního orgánu (srov. bod 56 výše citovaného usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 12. 3. 2013, č. j. 7 As 100/2010 – 65).

Na základě předestřených právních závěrů soud žalobu odmítl dle § 46 odst. 1 písm. d) s. ř. s. jako nepřipustnou podle § 68 písm. a) s. ř. s.

O náhradě nákladů řízení rozhodl soud v souladu s ustanovením § 60 odst. 3 s. ř. s., podle nějž žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení, byl-li návrh odmítnut.

Poučení: Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz. Bude-li soudní poplatek zaplacen dříve než usnesení nabude právní moci, soud toto usnesení zruší (§ 9 odst. 7 zákona o soudních poplatcích).

V Praze dne 30. března 2017

JUDr. Věra Šimůnková, v.r.
samosoudkyně

Za správnost: Alena Lébllová